

Διεθνής Ημέρα Εκπαίδευσης*

Η Διεθνής Ημέρα Εκπαίδευσης γιορτάζεται κάθε χρόνο στις 24 Ιανουαρίου. Η εκπαίδευση πλέον εξετάζεται από μια ευρύτερη οπτική και θεωρείται μια φιλοσοφική έννοια, «μια μακροχρόνια διαδικασία που αρχίζει κατά τη γέννηση και διαρκεί καθόλη τη διάρκεια της ζωής» (CEDEFOP, 1996). Άλλωστε, τόσο η εκπαίδευση, όσο και η μάθηση εν γένει, «δεν περιορίζονται στη σχολική φοίτηση, πρέπει να επεκτείνονται σε ολόκληρη τη ζωή του ανθρώπου, να περιλαμβάνουν όλες τις δεξιότητες και όλους τους κλάδους της γνώσης, να χρησιμοποιούν όλα τα δυνατά μέσα και να δίνουν την ευκαιρία σε όλους τους ανθρώπους για πλήρη ανάπτυξη της προσωπικότητάς τους...» (UNESCO, 1976).

Οι εκπαιδευτικές πολιτικές της Ευρώπης του σήμερα, διαμορφώνουν προγράμματα τα οποία διαπνέονται από ανθρωπιστικές αρχές και αξίες και μάλιστα βασίζονται σε τέσσερις βασικούς πυλώνες: α) να μαθαίνει το άτομο πώς να μαθαίνει, β) να μάθει πώς να ενεργεί, γ) να μάθει πώς να ζει με τους άλλους και δ) να μάθει πώς να υπάρχει. Τομείς οι οποίοι πρέπει να ενθαρρύνονται σε όλη τη ζωή του ατόμου (UNESCO, 1999).

Ωστόσο, χωρίς να κινδυνολογεί κανείς, η ποιότητα της εκπαίδευσης ποικίλλει για τα παιδιά και τους ενήλικους σε όλο τον κόσμο, με εκατομμύρια ακόμη συνανθρώπους μας, να στερούνται αυτό το βασικό ανθρώπινο δικαίωμα - αγαθό. Σύμφωνα με τα στατιστικά στοιχεία της UNESCO (2020), υπολογίζεται ότι 258 εκατομμύρια παιδιά δεν πηγαίνουν σχολείο και μάλιστα το μεγαλύτερο ποσοστό είναι κορίτσια - γυναίκες. Η κατάσταση είναι χειρότερη για τις περιθωριοποιημένες κοινωνίες, περιοχές που πλήττονται από κοινωνικά προβλήματα καθώς και για τις αναπτυσσόμενες χώρες. Η πικρή πραγματικότητα είναι ότι υπάρχουν αμέτρητες κοινωνίες σε όλο τον κόσμο σήμερα όπου η εκπαίδευση απορρίπτεται ως περιττή.

Η Διεθνής Ημέρα Εκπαίδευσης δεν πρέπει να είναι μόνο ημέρα αναφοράς, αλλά οφείλει να είναι ένα κάλεσμα για δράση - ωθώντας όχι μόνο τα άτομα, αλλά και την κοινωνία

των πολιτών καθώς και τους υπεύθυνους χάραξης πολιτικής, να λάβουν σταθερά βήματα για τη διασφάλιση της παροχής της Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης στα παιδιά, καθώς και για τη βελτίωση της συμμετοχής των νέων στην Διά Βίου Μάθηση - Εκπαίδευση Ενηλίκων.

Τα εκπαιδευτικά προγράμματα θα πρέπει να σχεδιάζονται σύμφωνα με τις ανάγκες διαφορετικών δημογραφικών στοιχείων, συγκλίνοντας όμως σε βασικούς στόχους όπως: η λογική – αναλυτική – κριτική και ορθολογική σκέψη και στάση απέναντι σε καταστάσεις, σύγχρονους και σύνθετους τρόπους διοίκησης, πολιτική δημοκρατία και κοινωνική ισότητα, οικονομική ανάπτυξη, ενεργός πολιτειότητα και πολιτική σταθερότητα (Χαραλαμπίδης, 2006).

*Μερτζάνη Ασημίνα - ΠΕ Διαμεσολαβητών, Κέντρο Κοινότητας Δήμου Ορχομενού με
Παράρτημα Ρομά

Βιβλιογραφικές αναφορές

CEDEFOP – Centre for the Development of Vocational Training, (1996): Vocational Training Glossarium. Thessaloniki: CEDEFOP

UNESCO, (1976). Recommendation on the Development of Adult Education. In 19th General Conference, Nairobi, 1976, pp.16.

UNESCO, (1999). Εκπαίδευση: ο Θησαυρός που κρύβει μέσα της. Κέντρο Εκπαιδευτικής Έρευνας, Αθήνα: Gutenberg.

Χαραλαμπίδης, Α. (2006). Γραμματισμός κοινωνία και Εκπαίδευση. Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης: Ίδρυμα Μανόλη Τριανταφυλλίδη.